

SIMAI MIHÁLY

Ballada a költő utolsó szerelméről

*mikor az utolsó jázminvirágzást nézem
még nem tudom
– ez az utolsó jázminvirágzás ! –
csak elveszek az illatok szédületében*

*mikor az utolsó hóesést nézem
még nem tudom
– ez az utolsó hóesés ! –
csak verdsek a pelyhekkkel a szélben*

*de amikor az utolsó szerelmet érzem
tudván tudom
– ez az utolsó szerelem !
feltündökölsz jázminillatú hóesésben
suhansz lebegsz szikrázó-fényesen
lüktet a Tér s beáramlik szívembe
aurádból az Idők Végtelenje
– én édességes tündér anyanyelvem
Te legelső és legvégső szerelmem!*

Visszatérő ÁLOM

*egy égigérő hársfaágon ültem
a lábam kalimpált a semmiben
nyújtózó két karom eltűnt az űrben
s valami mágus ellopta szemem*

*fájt hogy nem látlak s megölelni sem
tudlak már – aztán félve fölolvadtam
tudattalan egy végtelen tudatban
és nem volt immár húsom se nevem*

*semmi voltam zuhantam védtelen
jajszó helyett a neved mondogattam
Istennek s akkor mintha a szívem*

*a Lét Szívének nyílt volna meg
lassan
a mérhetetlen mélységű magasban
föltárult a Szeretet-Végtelen*

A szökevény

(L. I.-nek)

*röptében elvérző madár
amúgy a szégyenfolt fia
de végtelenben fürdeti
szívét valami isteni
szimfónia*

*otthona futórózsakert
s testenkívüli pillanat
magát éberálomba issza
s konokul ragasztgatja vissza
a levált angyalszárnyakat*

*úgy játssza ki az életet
mintha halállal játszana
száguld egy örült vonaton
dobol tetszhalott tavakon
hátra már nem pillant soha*

*égeti az ég vásznait
szívének szikrazápora*

Attrakció I.

*egy majdani zuhanás
konok árnyán
lépkedni mindig fölfelé
ha már
egyetlen föllépti díj
a halál*

Attrakció II.

*egy zuhanás
előrevetült árnyán
mindig mindig csak föl FELÉ
ODA*

*ahol a Mindigre
vár a Soha*

Miraculum miraculorum

idők múltán csodáknak estén
az ember már úgy érzi testén
táncolva zengve tündökölve
sírva nevetve ölelve ölve
ujjongva fájva bizseregve
csillogva suhongva sisteregve
lebegve szállva súgva-búgva
a halálba nagyokat rúgva
áthullt a Lét minden szerelme

mégis: ha lát úgy néz a nőkre
mint ismert s kiismerhetetlen
örök-rejtelmű istennőkre

